

fasttelse som en vigtig og bestemmende Grund til at komme med en hel ny Affattelse af den midlertidige Finantslov; saa beraabte han sig paa, at der havde viist sig Uoverensstemmelse mellem Thingene i Opfattelsen af de hidtil gjældende midlertidige Finantslove. Det er sandt, men den midlertidige Finantslov, som havde fremkaldt denne Uoverensstemmelse, var jo et Afftum af en midlertidig Finantslov; den gjorde sig jo til en rigtig Finantslov og traadte ind i dens Sted; at der i saadanne Tilfælde kan opstaa Meningsforskjel, det er jo givet. Men i alle disse — ja hvor mange Aar er det? — fem — sex og tredive Aar, tror jeg, hvor der er givet midlertidige Finantslove i den gamle Form, har det ellers ikke aflaget nogen somhelst Ulempe. Nei, det var Finantsministeren af Vigtighed at faae en ny midlertidig Finantslov, og i denne nye midlertidige Finantslov er det det Karakteristiske, at der indføres det helt nye Princip, at Ministeriet, saa længe den midlertidige Finantslov hersker, havde Lov til at give ud Alt, hvad der ikke er nægtet af begge Thingene, altsaa havde Lov til at give ud, hvad der f. Ex. var nægtet af Folkethinget; alle Folkethingets Afstemninger havde slet ingen Betydning, naar de ikke vare blevne approberede af Landstthinget; det var den høitagtede Finantsministers Forordringer til dette Thing, det var et stort Forlangende, han kom med til os. Hvor han dog egentlig i Hjertet tror, at vi ere uendelig imødekommende og godmodige. Forlangendet er af samme Art, som hvis en Mand vilde gaa hen til et andet Menneſte og sige: Hør, vær saa god at give mig alle dine Klæder, saa kan du gaa nogen hjem. Det vilde ganske vist være Bevis paa en overmaade stor Tilid at komme med et saa stort Forlangende. Saaledes er det ogsaa med Ministeriets Forlangende til dette Thing om, at det skal gaa hen og give sit Samtykke til en midlertidig Finantslov, der giver Regjeringen Ret til at give Alt det ud, hvortil dette Thing havde nægtet sit Samtykke. Da det nu kunde synes, at en saadan midlertidig Finantslov var der aldeles ingen Udſigt til at faae, lod Finantsministeren den falde; saa blev den forkastet i det andet Thing, og man prøvede ikke paa gjennem et Fællesudvalg at naae Overenskomst. Hvis man havde faaet en saadan midlertidig Finantslov, hvori det med begge Rigsdagens Afdelingers Samtykke var ſlaaet fast, at Regjeringen under dens Herredømme havde Lov til at udgive de Summer, hvis Bevilling var nægtet af kun et af Thingene, saa var det en udmærket Model for en provisorisk Finantslov,

hvor man gjorde de samme Grundsaetninger gjældende. Derfor siger jeg: Det er ikke uden Grund, at jeg nærer nogen Frygt for, at den Trusel, der allerede blev fremført af Finantsministeren ved den forrige provisoriske Finantslov skal blive til Virkelighed. Tænker Finantsministeren ikke paa noget Saadant? Han behøver jo bare at sige et Ord, saa er hele den Frygt forsvunden. Han kan ikke tage sit Skjøn, sin Overbevisning om, hvad Staten kræver, hvad Statens Vel kræver o. s. v. og stille det op mod Grundlovens simple Bud om, at Lovgivningsmagten er hos Kongen og Rigsdagen i Forening. Deraf følger, at naar en Regjering udsteder en provisorisk Finantslov, er den, naar den vil følge Grundloven, forpligtet til at tage Hensyn til de i de enkelte Thing udtalte Anskuelser. Og siger man: Ja, men naar nu begge Thing ikke ſamstemme, naar det ene Thing ſtaar over for det andet — huſt saa dog endelig paa, at Nei'et har altid Ret! Naar et af Thingene har sagt Nei, kan Bevillingen ikke finde Sted. Dersom det virkelig ſkulde blive nødvendigt at give en provisorisk Finantslov i Aar, vil det komme an paa dens Indhold, hvorvidt den efter min Opfattelse vilde være grundlovsstridig eller ikke. Giver man en provisorisk Finantslov, og optager man i denne provisoriske Finantslov, hvad der er bleven nægtet af et af Thingene, saa vil man trampe paa Folkethingets Rettigheder; og tramper man paa Thingets Rettigheder, tramper man paa Grundloven. Det kan gjerne være, at Ens Uhr er et ganske udmærket Uhr, at det gaar fortræffelig; men man har ikke Lov til at forlange, at Solen skal rette sig efter Ens Uhr, og saaledes kan det være, at Finantsministerens Indſigt er overordentlig stor, men han har ikke Lov til at forlange, at Grundloven skal rette sig efter den. Ja, derfor er det, at der hos mig er opstaaet en Frygt for, at vi som sagt ſtaa ved Lovløshedens Afgrund, thi hvis der bliver givet en provisorisk Finantslov, og der i denne provisoriske Finantslov bliver optaget, hvad der er nægtet af et af Thingene, saa styrter man sig ned i denne Afgrund, og jeg har Ministeriet altfor kjær til, at jeg ſkulde ønske, at det ſkulde styrte sig ned i en saadan Afgrund. Desuden, kommer man først ind paa den Bei, saa vil det blive overordentlig vanskeligt at komme ud af den. Tro ikke, at en saadan provisorisk Finantslov nogenſinde vil blive godkendt af dette Thing. Tro ikke, at det vil lykkes nogenſinde at komme ud af Provisoriet, dersom man først er kommet ind paa den Bei. Ja, Ministeriet kan blive ved at opløse og opløse, give den ene provisoriske